

Godan Monsters

Vertaling Marjolein Meinderts

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Shelby Mahurin

Oorspronkelijke titel: *Gods & Monsters*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland

Vertaling: Marjolein Meinderts

Omslagontwerp: Katt Phatt

Bewerking: DPS

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0911 7

ISBN 978 94 027 6301 0 (e-book)

NUR 285

Eerste druk november 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL I

Quand le chat n'est pas là, les souris dansent.
Als de kat van huis is, dansen de muizen op tafel.
– Frans spreekwoord

EEN MUIZENNEST

Nicholina

*Bitterzoet, slaapbol, belladonna
Een uilen oog en een slangengebit
Besprenkel met flora, bestuif met fauna
Voor een eerlijk doel of kwaadaardig bezit*

*Ichor van vriend en ichor van vijand
Een ziel zo zwart als een sterreloze nacht
Want in het donker zweven geesten constant
Van de een naar de ander in een naadloze jacht*

De spreuk is vertrouwd. O ja, heel vertrouwd. Onze lievelingspreuk. Ze laat hem ons vaak lezen. Haar *grimoire*. De pagina. De spreuk. Onze vingers volgen elke pennenstreek, elke vervaagde letter en ze tintelen vol verwachting. Ze beloven ons dat we nooit alleen zullen zijn en we geloven hen. We geloven háár. Omdat we niet alleen zijn – we zijn nooit alleen – en muizen leven in nesten met tientallen andere muizen, met wel honderden anderen. Ze graven samen een hol waar ze hun jongen – hun kinderen – grootbrengen en vinden warme, droge nisjes vol eten en magie. Ze vinden spleten zonder ziektes, zonder dood.

Onze vingers krullen rond het perkament en trekken verse sporen.

Dood. Dood, dood, dóód, onze vriend en vijand, zo zeker als een ademstoot, komt voor ons allemaal.

Maar niet voor mij.

De doden zouden zich niets moeten herinneren, pas op voor de nacht waarin ze dromen.

We trekken nu aan het papier en scheuren het aan stukken. In boze snippers. Het verstrooit als as in de sneeuw. Als herinneringen.

Muizen graven samen een hol, ja, ze houden elkaar warm en veilig, maar als een jong in het nest ziek wordt, zullen de muizen hem opeten. O ja. Ze schrokken hem naar binnen om de moeder te voeden en het nest. De jongst geborene is altijd ziek. Altijd klein. We zullen het zieke muisje verorberen en zij zal ons verzorgen.

Zij zal ons verzorgen.

We zullen op haar vrienden jagen. Haar vriénden. Een snauw scheurt uit mijn keel bij het woord, bij de loze belofte. En we zullen ze voeden tot ze vet zijn van verdriet en schuld, vol frustratie en angst. Zij zullen volgen waar wij gaan. En dan zullen we hen ook verorberen. En als we het zieke muisje afleveren bij haar moeder in Chateau le Blanc, als haar lichaam vergaat, als het blóéd, zal haar ziel voor altijd bij ons blijven.

Zij zal ons verzorgen.

We zullen nooit alleen zijn.

L'ENCHANTERESSE

Reid

De mist kroop over het kerkhof. De grafstenen, oud en afgebrokkeld, hun namen lang geleden verloren aan de elementen, leken de hemel te doorboren vanaf ons plekje boven op de rand van het klif. Zelfs de zee onder ons werd stil. In dit spookachtige licht vlak voor zonsopgang begreep ik eindelijk de uitdrukking *zo stil als het graf*.

Coco streek met een hand langs haar vermoeide ogen voordat ze naar de kerk wees, die achter de mist zichtbaar werd. Een kleine houten kerk. Een deel van het dak was ingestort. Er flikkerde geen licht achter de ramen van de pastorie. 'Het ziet er verlaten uit.'

'En als het dat niet is?' snoof Beau. Hij schudde zijn hoofd, maar moest toen geeuwen. Hij praatte al geeuwend door. 'Het is een k erk en heel Belterra hangt vol met aanplakbiljetten met ons gezicht erop. Zelfs een plattelandspriester zal ons herkennen.'

'Prima.' Haar vermoeide stem klonk minder bijtend dan ze waarschijnlijk bedoeld had. 'Dan slaap jij buiten bij de hond.'

We draaiden allemaal tegelijkertijd ons hoofd om naar de huiveringwekkend witte hond die ons volgde. Hij was buiten Cesarine opgedoken, net voordat we besloten hadden langs de kust te reizen in plaats van over de weg. We hadden allemaal meer dan genoeg gezien van La F oret des Yeux. Dagenlang had hij ons op veilige afstand gevolgd. Hij kwam nooit dichtbij genoeg om hem aan te kunnen raken. De *matagots* waren weggegaan, argwanend en verward, kort nadat hij verschenen was. Ze waren niet teruggekomen. Misschien was de hond zelf ook een rusteloze ziel, een nieuw soort matagot. Misschien was hij niets meer dan een slecht voorteken. Misschien had Lou hem daarom nog geen naam gegeven.

Het schepsel bekeek ons nu, het voelde alsof een schim mijn gezicht aanraakte. Ik greep Lou's hand steviger vast. 'We hebben de hele nacht gelopen. Niemand zal ons zoeken in een kerk. Het is een prima plaats om te schuilen. Als die níét verlaten is...' Ik praatte door Beau heen, die me in de rede wilde vallen. '...vertrekken we voordat iemand ons ziet. Mee eens?'

Lou gaf Beau een brede grijns. Zo breed dat ik bijna al haar tanden kon tellen. 'Ben jij báng?'

Hij schonk haar een dubieuze blik. 'Na de tunnels zou jij dat ook moeten zijn.'

Haar grijns verdween en Coco, die zichtbaar verstijfde, keek de andere kant op. Gespannen rechtte ook ik mijn rug. Lou zei niets meer. In plaats daarvan liet ze mijn hand los om naar de deur te lopen. Ze probeerde de deurkruk. 'Niet op slot.'

Zonder een woord te zeggen volgden Coco en ik haar over de drempel. Beau voegde zich iets later bij ons in het kerkportaal. Hij bekeek de verduisterde kamer met onverholen wantrouwen. Een dikke laag stof bedekte de kroonluchter en op de houten vloer was kaarsvet gedrupt. Het was gestold tussen de dode bladeren en rommel. Ik voelde tocht vanuit het sanctuarium komen. Het smaakte naar pekkel. Naar verval. 'Deze plek is godverdomme een spookplek,' fluisterde Beau.

'Let op je taal.' Mopperend stapte ik het sanctuarium binnen. Mijn borst trok samen bij het aanzicht van de verwaarloosde kerkbanken. Bij het zien van de losse pagina's uit het gezangboek die in een hoekje lagen weg te rotten. 'Dit was ooit een heilige plaats.'

'Het is geen spookplek.' Lou's stem echode in de stilte. Ze verstilde achter me en staarde omhoog naar het glas-in-loodraam. Het zachte gezicht van Sint-Magdaleine staarde naar haar terug. Magdaleine was de jongste heilige in Belterra en ze werd door de kerk vereerd omdat ze een man een gezegende ring had gegeven. Door deze ring was zijn vrouw weer verliefd op hem geworden en weigerde ze van zijn zijde te wijken, zelfs niet toen hij aan een gevaarlijke zeereis begon. Ze volgde hem de golven in en verdronk. Maar de

tranen van Magdaleine wekten haar weer tot leven. ‘Geesten kunnen niet op gewijde grond wonen.’

Beau fronste. ‘Hoe komt het dat jij dat weet?’

‘Hoe komt het dat jij het níét weet?’ wierp Lou tegen.

‘We moeten uitrusten.’ Ik sloeg een arm om Lou’s schouders en leidde haar naar een kerkbank. Ze zag er bleker uit dan gebruikelijk. Ze had donkere schaduwen onder haar ogen en na een paar zware reisdagen was haar haar verwilderd en verwaaid. Meer dan eens, wanneer ze dacht dat ik niet keek, had ik haar hele lijf zien stuip-trekken alsof ze tegen een ziekte vocht. Het zou me niet verbazen. Ze had veel meegemaakt. Dat hadden wij allemaal. ‘De dorpelingen zullen spoedig wakker worden. Ze zullen het komen onderzoeken als ze geluiden horen.’

Coco ging op een kerkbank liggen, sloot haar ogen en trok de capuchon van haar cape omhoog. Ze schermde zichzelf voor ons af. ‘Iemand moet de wacht houden.’

Hoewel ik mijn mond opende om me als vrijwilliger op te geven, was Lou me voor. ‘Dat doe ik wel.’

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd. Ik kon me niet herinneren wanneer Lou voor het laatst geslapen had. Haar huid voelde koud en klam aan tegen de mijne. Als ze inderdaad tegen een ziekte vocht, dan had ze rust nodig. ‘Ga jij maar slapen, ik houd de wacht wel.’

Diep uit haar keel kwam een geluid terwijl ze een hand op mijn wang plaatste. Ze streek met haar duim langs mijn lippen en bleef daar hangen. Haar ogen deden hetzelfde. ‘Ik kijk veel liever naar jou. Wat zal ik in je dromen zien, Chass? Wat zal ik horen in jouw –’

‘Ik ga in de bijkeuken naar eten zoeken,’ prevelde Beau terwijl hij langs ons schoof. Over zijn schouder wierp hij Lou een afkeurende blik toe. Mijn maag rammelde toen ik hem nakeek. Ik slikte om de pijn van honger te negeren. De plotselinge, ongewenste druk in mijn borst. Voorzichtig haalde ik haar hand van mijn wang en liet mijn mantel van mijn schouders vallen. Ik gaf hem aan haar.

‘Ga slapen, Lou. Ik maak je wakker als de zon opkomt en dan kunnen we...’ De woorden brandden in mijn keel. ‘...dan kunnen we verdergaan.’

Naar het chateau.

Naar Morgane.

Naar een zekere dood.

Ik sprak mijn bezorgdheid niet nog eens uit.

Lou had het duidelijk gemaakt dat ze naar Chateau le Blanc zou reizen of we nu met haar meegingen of niet. Hoewel ik protesteerde, hoewel ik haar eraan herinnerde waaróm we in de eerste plaats bondgenoten hadden gezocht, waarom we ze nódig hadden, bleef Lou volhouden dat ze Morgane in haar eentje aankon. *Je hoorde wat Claud zei. Ze hield vol dat ze dit keer niet zou aarzelen. Ze kan me niets meer doen. Ze hield vol dat ze haar ouderlijk huis tot de grond toe zou afbranden, samen met al haar verwanten. We zullen een nieuw bouwen.*

Een nieuw wat, had ik haar behoedzaam gevraagd.

Een nieuw alles.

Ik had haar nooit eerder zien handelen met zo'n vastberaden heftigheid. Nee, niet vastberaden, maar geobsedeerd. De meeste dagen lichtten haar ogen op door een woeste glinstering, een dierlijk soort honger, en op andere dagen brandde er geen enkel licht in haar ogen. Die dagen waren het ergste. Ze bekeek de wereld met een doodse blik en negeerde mij of mijn zwakke pogingen haar gerust te stellen.

Er was maar één persoon die dat kon.

En hij was er niet meer.

Ze trok me naast zich en streelde afwezig mijn hals. Door haar koude aanraking kropen er koude rillingen langs mijn rug en werd ik bevangen door een plotselinge behoefte me terug te trekken. Ik negeerde het. Er daalde een stilte neer in de kamer, dik en zwaar, op het geluid van mijn hongerige maag na. Honger was nu een altijd aanwezige kameraad. Ik kon me niet herinneren wanneer ik hem voor het laatst gestild had met voedsel. Bij Troupe de Fortune? In de Holte? In de Toren? Aan de andere kant van de gang werd Coco's ademhaling rustiger. Ik richtte mijn aandacht op het geluid, op de balken van het plafond, alles liever dan op Lou's ijskoude huid of op de pijn in mijn borst.

Maar even later klonk er geschreeuw uit de bijkeuken en de deur van het sanctuarium vloog open. Beau schoot naar voren en stoof langs de kansel. ‘Zoemtidoe!’ Hij gebaarde wild naar de uitgang terwijl ik overeind schoot. ‘Tijd om te gaan. Nu, echt nú, laten we gaan –’

‘Stop!’ Een kromme, oude man in priesterkleding kwam snel het sanctuarium binnen, zwaaiend met een houten lepel waar gele goulash vanaf droop. Alsof Beau hem midden in zijn ochtendmaaltijd gestoord had. De stukjes groente in zijn baard, die grijs en slecht bijgehouden was en die het grootste deel van zijn gezicht bedekte, bevestigden mijn vermoedens. ‘Ik zei dat je terug moest komen –’

Hij hield abrupt zijn mond en stond stil toen hij de rest van ons zag. Instinctief draaide ik me om zodat de schaduwen mijn gezicht zouden bedekken. Lou gooide snel haar capuchon over haar witte haar en Coco stond klaar om weg te rennen. Maar het was al te laat. In zijn donkere ogen ontsprong de vonk van herkenning.

‘Reid Diggory.’ Zijn donkere blik gleed van mijn hoofd naar mijn tenen voordat hij keek wie er achter me stond. ‘Louise le Blanc.’ Beau kon het niet helpen en schraapte zijn keel vanuit het kerkportaal, en de priester bekeek hem vluchtig voordat hij spottend lachte en zijn hoofd schudde. ‘Ja, ik weet ook wie jij bent, jongen. En jij ook,’ zei hij tegen Coco wiens capuchon nog steeds haar gezicht in duisternis verhulde. Jean Luc had zijn belofte gehouden en haar gezocht-aanplakbiljet naast de onze gehangen. De priester kneep zijn ogen dicht toen hij het mes zag dat ze in haar hand hield. ‘Berg dat op voordat je jezelf bezeert.’

‘Het spijt ons dat we hier zonder toestemming zijn.’ Ik tilde smeekend mijn handen op en wierp Coco een waarschuwende blik toe. Langzaam gleed ik het gangpad in en bewoog in de richting van de uitgang. Achter mij deed Lou hetzelfde. ‘We hadden er geen kwaad mee in de zin.’

De priester snoof maar liet zijn lepel zakken. ‘Je hebt in mijn huis ingebroken.’

‘Het is een kerk.’ Onverschilligheid maakte Coco’s stem zwaar en ze liet haar hand zakken alsof het gewicht van de dolk haar plot-

seling te zwaar was geworden. ‘Geen privéwoning. En de deur was open.’

‘Misschien om ons binnen te lokken,’ suggereerde Lou met onverwachts genoeg. Ze hield haar hoofd schuin en staarde gefascineerd naar de priester. ‘Als een spin in haar web.’

De priester fronste net als ik zijn wenkbrauwen bij deze plotse linge wending in het gesprek. Uit Beau’s stem klonk verwarring. ‘Wat?’

‘In de donkerste delen van het bos,’ legde ze uit terwijl ze een wenkbrauw optrok, ‘woont een spin die op andere spinnen jaagt. *L’Enchanteresse*, noemen we haar. De Tovenares. Toch, Coco?’ Toen Coco geen antwoord gaf, ging ze onverstoorbaar door. ‘*L’Enchanteresse* kruipt in de webben van haar vijanden, plukt aan hun zijden draden en misleidt hen en doet ze geloven dat een prooi in hun web verstrikt is geraakt. Als de spinnen komen om hun feestmaal te verorberen, valt ze aan en vermoordt ze hen langzaam met haar unieke gif. Ze geniet dagen van ze. Ze is een van de weinige schepselen in het dierenrijk die met plezier anderen pijn doet.’

We staarden haar allemaal aan. Zelfs Coco. ‘Dat is verontrustend,’ zei Beau ten slotte.

‘Het is slím.’

‘Nee.’ Hij grijnsde met een verwrongen gezicht. ‘Het is kannibalisme.’

‘We hadden een schuilplaats nodig,’ onderbrak ik hem iets te luid. Iets te wanhopig. De priester, die met een verontruste frons had toegekeken hoe ze kibbelden, richtte zijn aandacht nu weer op mij. ‘We wisten niet dat de kerk bewoond was. We vertrekken nu meteen.’

Hij bleef ons met omhooggetrokken bovenlip stil opnemen. Als antwoord danste gouden draden voor mijn ogen. Zoekend. Aftastend. Beschermend. Ik negeerde de stille vraag van het goud. Ik zou hier geen magie nodig hebben. De priester had geen ander wapen dan een lepel. En zelfs als hij een zwaard gehanteerd had, lieten de lijnen in zijn gezicht een oude man zien. Wijzer. Ondanks zijn rijzige postuur leek de tijd zijn spiermassa verschrompeld te hebben en

was er alleen een spichtige oude man overgebleven. We konden sneller rennen dan hij. Ik greep Lou's hand in voorbereiding en zond Coco en Beau een scherpe blik. Ze knikten allebei naar me dat ze het begrepen hadden.

Mopperend hief de priester zijn lepel op alsof hij ons tegen wilde houden, maar op datzelfde moment sloeg een nieuwe hongergolf toe in mijn maag. Het geluid van mijn rommelende maag klonk als een aardbeving in de kamer. Onmogelijk te negeren. In de stilte die volgde, verlegde de priester met toegeknepen ogen zijn blik van mij naar Sint-Magdaleine. Even later mompelde hij met tegenzin: 'Wanneer heb je voor het laatst gegeten?'

Ik gaf geen antwoord. Mijn wangen brandden. 'We vertrekken nu,' herhaalde ik.

Hij keek me aan. 'Dat vroeg ik niet.'

'Een paar dagen geleden.'

'Hoeveel dagen?'

Beau antwoordde in mijn plaats. 'Vier.'

De stilte werd doorbroken doordat mijn maag weer rommelde. De priester schudde zijn hoofd. Hij keek alsof hij liever de lepel in zijn geheel door zou willen slikken en vroeg: 'En... wanneer heb je voor het laatst geslapen?'

Weer kon Beau zich niet inhouden. 'We hebben twee nachten geleden wat gedut in een vissersbootje, maar een van de vissers ontdekte ons voor de zon opkwam. De halvegare probeerde ons in zijn net te strikken.'

De ogen van de priester schoten naar de deuren van het sanctuarium. 'Kan hij jullie hiernaartoe gevolgd zijn?'

'Ik zei net dat het een halvegare was. Reid heeft hem juist in zijn eigen net gestrikt.'

Die ogen vonden de mijne weer. 'Je hebt hem geen kwaad gedaan.' Het was geen vraag. Ik gaf geen antwoord. In plaats daarvan pakte ik Lou's arm nog steviger vast en bereidde me voor om te vluchten. Deze man, deze heilige man, zou snel alarm slaan. We moesten kilometers ver weg zijn van hier voordat Jean Luc arriveerde.

Lou scheen zich daar niet zo'n zorgen om te maken.

'Hoe heet u, geestelijke?' vroeg ze nieuwsgierig.

'Achille.' Hij fronste weer. 'Achille Altier.'

Hoewel de naam bekend klonk, kon ik hem niet thuisbrengen. Misschien had hij ooit de kathedraal Saint-Cécile d' Cesarine bezocht. Misschien had ik hem ontmoet toen ik nog *chasseur* was. Ik bekeek hem wantrouwig. 'Waarom hebt u de jagers niet geroepen, pater Achille?'

Hij zag er zeer ongemakkelijk uit. Zijn schouders straalden spanning uit en hij staaarde naar zijn lepel. 'Jullie moeten wat eten,' zei hij kortaf. 'Er staat stoofpot achter. Er zou genoeg moeten zijn voor jullie allemaal.'

Beau aarzelde niet. 'Wat voor stoofpot?' Toen ik over mijn schouder naar hem keek, haalde hij zijn schouders op. 'Hij had de stad kunnen alarmeren zodra hij ons herkende...'

'Dat kan hij nog steeds doen,' herinnerde ik hem met strenge stem.

'...en mijn maag gaat zo meteen zichzelf opeten,' maakte hij zijn zin af. 'En zo te horen de jouwe ook. We hebben eten nodig.' Hij snoof en vroeg aan pater Achille: 'Zitten er aardappels in uw stoofpot? Ik ben er niet echt dol op. Dat heeft met de textuur te maken.'

De priester kneep zijn ogen tot spleetjes en hij wees met de lepel naar de bijkeuken. 'Verdwijnt uit mijn ogen, jongen, voordat ik van gedachten verander.'

Beau boog verslagen zijn hoofd voordat hij langs ons schoot. Lou, Coco en ik bewogen echter niet. We wisselden wantrouwige blikken uit. Na een tijdje zuchtte pater Achille diep. 'Jullie kunnen hier ook slapen. Alleen vandaag,' voegde hij er geïrriteerd aan toe, 'zolang je mij maar niet hindert.'

'Het is zondagochtend.' Eindelijk deed Coco haar capuchon omhoog. Haar lippen waren gebarsten en haar gezicht was vaal. 'Komen de dorpingen niet spoedig de mis bijwonen?'

Spottend zei hij: 'Ik heb al jaren geen dienst meer geleid.'

Een priester die een teruggetrokken bestaan leidt. Natuurlijk. Dat verklaarde de slechte staat van onderhoud van de kapel. Eens

zou ik de man veracht hebben om zijn falen als religieus leider. Zijn falen als man. Ik zou hem berispt hebben omdat hij zijn roeping en God de rug toegekeerd had.

Wat waren de tijden veranderd.

Met tegenzin liet de priester zijn blik over mijn bleke gezicht glijden, over Lou's weerzinwekkende litteken en Coco's gevoelloze gezichtsuitdrukking. Over onze holle ogen en uitgemergelde gezichten. Toen keek hij weg en staaarde naar de lege ruimte boven mijn schouder. 'Wat doet het ertoe? Jullie hebben eten nodig. Ik heb eten. Jullie hebben een slaappleats nodig. Ik heb lege banken.'

'De meeste geestelijken zouden ons niet verwelkomen.'

'De meeste geestelijken zouden hun eigen moeder niet verwelkomen als ze een zondares was.'

'Nee, maar ze zouden haar verbranden als ze een heks was.'

Hij trok sardonisch een wenkbrauw op. 'Ben je daarnaar op zoek, jongen? De brandstapel? Wil je dat ik je goddelijke straf bepaal?'

'Volgens mij,' klonk Beau's stem lizig bij de deur, 'wijst hij er gewoon op dat de kerk... Tenzij u de werkelijke zondaar bent in dit verhaal? Bent u niet welkom onder uw gelijken, pater Achille?' Hij keek doelbewust naar onze verwaarloosde omgeving. 'Hoewel ik niet graag haastige conclusies trek, geloof ik dat onze geliefde parochianen anders toch echt wel iemand gestuurd zouden hebben om dit krot te repareren.'

Achilles blik werd donkerder. 'Let op je woorden.'

Ik viel hen in de rede voordat Beau hem nog verder kon uitdagen en spreidde mijn armen. Van ongeloof. Van frustratie. Van... alles. Ik kreeg een brok in mijn keel door de onverwachte vriendelijkheid van deze man. Het was niet logisch. Het kon niet waar zijn. Hoe gruwelijk het verhaal ook was geweest dat Lou geschetst had, een spin die kannibaal was en ons in haar web lokte leek aannemelijker dan een priester die ons een schuilplaats bood. 'U weet wie we zijn. U weet wat we gedaan hebben. U weet wat er zal gebeuren als ze u erop betrappen dat u ons een schuilplaats biedt.'

Hij keek me met een ondoorgroendelijke blik bedachtzaam aan.

‘Laten we dan maar niet betrappt worden.’ Met een diepe zucht stampte hij naar de deur van de bijkeuken. Op de drempel stond hij echter even stil en keek naar Beau’s kom. Het volgende moment pakte hij hem af, negeerde Beau’s protest en duwde hem in mijn richting. ‘Julie zijn nog kinderen,’ mompelde hij zonder me aan te kijken. Toen ik, met een pijnlijk samentrekkende maag, mijn vingers om de kom vouwde, liet hij hem los. Trok zijn gewaad recht. Wreef over zijn nek. Knikte naar de stoofpot. ‘Zonde om het koud te laten worden.’

Toen draaide hij zich om en stormde de kamer uit.